

[Fanger.]

for de ændringsforslag, der er stillet af ministeren, og stemme imod de af mindretallene stillede ændringsforslag.

Morten Lange: Som en professionel naturbruger plejer jeg ikke at udtale mig om naturfredningslove her i tinget; jeg synes, jeg er så meget part i sagen, at man med rimelighed kan overlade det til andre. Men jeg skal ikke undlade ved denne lejlighed at gøre opmærksom på, at her laver vi virkelig en lov, som uden at tage noget fra nogen giver noget til en hel del, og så må det dog demokratisk set siges at være en lykkelig og fornuftig lov. Den koster ikke statskassen en frygtelig masse penge, men den giver rimelige rettigheder, som igennem århundreder i realiteten har været folkets, tilbage til befolkningen. Vi synes, man kunne være gået længere på en række punkter, men det var ikke det, jeg ønskede at kommentere. Jeg ville blot lige komme med en almindelig bemærkning om karakteren af denne lov.

Det er også betegnende, at vi ved denne lejlighed for en gangs skyld i fri dressur får set de virkelig reaktionære i dette folketing; normalt taler sådanne kredse ikke så forfærdelig meget. Jeg håber, at de tre indlæg, vi har hørt her, vil blive studeret med omhu, for heri har vi virkelig en karakteristik af det egentlige bagstræv, hvor man sætter sig på den såkaldte ejendomsret og prøver på at bevare den, også dér, hvor der ikke er nogen som helst reel eller fornuftig interesse forbundet med den. Jeg skal tilgive hr. Foged, jeg skal tilgive hr. Bøgholm, og jeg skal såmænd også være rar og tilgive hr. Fanger . . . (*Afbrydelse af Foged*) . . . Nej, jeg sagde bare tilgive, og det er også nok. Men jeg må indrømme, at når hr. Foged var i stand til uimodsagt at sige, at han også talte på vegne af hr. Anders Andersen, der, så vidt jeg husker, er præsident for Landbrugsrådet — den organisation, som mere end nogen anden sætter sig ud over den private ejendomsret til penge ved at stille økonomiske krav til befolkningen i Danmark — kunne man jo

spekulere på, om det var klogt og velvalgt af hr. Anders Andersen at slutte sig til de mest konservative grupper i dette ting. Men det er naturligvis hr. Anders Andersens eget valg, og det skal være ham tilgivet — andet kan vi jo ikke gøre; man har lov til her i folketinget at fremføre sine synspunkter, men det er godt, de bliver fremført, så vi ved, hvordan de folk er.

Det, jeg egentlig ville gøre nogle bemærkninger om, var en sag, som er kommet op i forbindelse med naturfredningslovforslaget, og som sådan halvvejs er forsvundet igen. Det er den for god til. Det er nemlig spørgsmålet om forureningen, som efter min opfattelse er et af de helt afgørende spørgsmål i forbindelse med naturfredningen. Nu er det jo blevet et populært emne. Regeringen har lovet, at den vil gøre et eller andet, selv om det er besværligt og i modsætning til naturfredningsloven også dyrt. Men det glæder mig meget; det er nu 4-5 år siden, mit parti første gang rejste denne sag med en betydelig vægt, og vi opdagede, at efterhånden som årene gik, steg den positive stemning her i folketinget for, at der her var et helt afgørende vigtigt lovgivningsområde.

Jeg er lidt ked af, at man ikke er kommet videre på dette område i forbindelse med naturfredningsloven, men vil blot understrege, at mit parti lægger afgørende vægt på, at vi meget snart kommer frem til konstruktive løsninger. Jeg har selv formuleret det derhen, at det kunne være fornuftigt, om vi svarende til en sundhedsstyrelse også havde en renhedsstyrelse — hvad man kalder departementet, kan for min skyld være det samme; en samlet koordination af disse ting er absolut nødvendig og påkrævet, hvis vi skal kunne løse disse meget store og meget dyre opgaver. Egentlig hører de med i denne lov, fordi de drejer sig om freden i naturen, men de er så store og så omfattende, at jeg vil tilgive, at de ikke er kommet med. Jeg forstår, at der var et forslag på bordet, og vi havde fra mit partis side haft megen lyst til at opretholde det, men under hensyn til den